

[Arne Jensen]

Denne udvikling er sket på trods af, at mange rettelig burde have udnyttet disse tilbud, bl.a. på grund af arbejdsskader, arbejdsmæssigt betingede forhold og psykiske belastninger i hverdagen.

Når så få frekventer vore revalideringsinstitutioner, kan forklaringen bl.a. være aflønningsformen. F.eks. mister man som arbejdsledig sin dagpengeregel ved genoptræning.

Det ville være ønskeligt, om der kunne gennemføres en aflønningsform, som tilskyndede alle, både med og uden beskæftigelse, til at lade sig genoptræne.

Svar (9/10 84):

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Beslutning om optagelse i en revalideringsinstitution træffes af amtskommunens socialcenter efter indstilling af det sociale udvalg i pågældendes opholdskommune. Det er uden betydning for optagelsen, om pågældende er erhvervshæmmet af fysiske, psykiske eller sociale årsager, jfr. pkt. 67 i socialministeriets cirkulære af 18. marts 1976 om bistandslovens bestemmelser om institutionerne under amtskommunerne.

I denne bestemmelse nævnes endvidere, at revalidering så vidt muligt bør gennemføres inden for det almindelige uddannelsessystem eller ved optræning på en almindelig arbejdsplads, således at optagelse på revalideringsinstitution kun skulle komme på tale, når andre muligheder ikke skønnes anvendelige. Alligevel finder jeg, at betingelserne for at blive optaget på en revalideringsinstitution er så lempelige og det revalideringsmæssige sigte tilgodeses i så høj grad, at der ikke er grundlag for at ændre disse betingelser.

I begrundelsen for spørgsmålet anføres det da også, at årsagen til, at der rundt omkring i landet er adskillige ledige pladser til rådighed for revalidering og genoptræning, kan være aflønningsformen, herunder bl.a. det forhold, at en arbejdsledig mister sin ret til dagpenge ved en genoptræning.

Under optræning på en revalideringsinstitution modtager den pågældende enten en ydelse fra det sociale udvalg i sin opholdskommune, beregnet efter bistandslovens kontanthjælpsregler, eller et arbejdsvederlag fra institutionen, i almindelighed mindstelønnen inden for vedkommende fagområde. Disse

ydelser træder i stedet for en eventuel arbejdsløshedsunderstøttelse. Opføringsperioden er ikke anciennitetsgivende i relation til arbejdsløshedsdagpenge, men betragtes som en »død« periode, det vil sige, at tidspunktet for udløb af arbejdsløshedsdagpenge forlænges med et tidsrum svarende til opføringsperioden.

Sammenslutningen af Institutioner for Erhvervshæmmede (SIE) har oplyst, at det kun er inden for det sidste år, at der specielt i Københavnsområdet er opstået problemer med ledige pladser. Hvad årsagen hertil er, kendes ikke, og jeg vil derfor anmode socialstyrelsen om at undersøge dette problem nærmere.

Spm. nr. S 9

Til *landbrugsministeren* (2/10 84) af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Hvad vil ministeren gøre for at sikre forbrugerne mod tylanrester og andre medicinrester i kød?«

Begrundelse

Af Berlingske Tidende den 1. oktober 1984 fremgår det, at foderstofkontrollen er ude af stand til at sikre forbrugerne kød uden medicinrester, og at sikkerhedsforanstaltningerne i nogen grad er brudt sammen.

Aftalen mellem landboorganisationerne og foderstoffirmaerne, som nu er brudt, har hidtil sikret forbrugerne mod tylanrester, men situationen er nu ændret.

Det kan vel ikke være rimeligt, at forbrugerne skal udgælde for producenterne produktionsfremmende tiltag – en opfattelse, der ifølge Berlingske Tidende deles af forstanderen for statens foderstofkontrol, der »ikke ønsker det skidt i dansk foder«.

Svar (10/10 84):

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofod):

Stoffet tylan (tylosin) kan lovligt inden for husdyrbruget anvendes til to formål, nemlig som medikament i forbindelse med sygdom i besætningen eller som vækstfremmende stof igennem iblanding af små doser i foderet. Anvendelsen som medikament er reguleret af bestemmelser i antibiotikabekendtgørelsen fra 1972. Efter disse regler vil en dyrlæge